

OPATRZNOŚĆ BOŻA W ŚWIETLE PISMA ŚWIĘTEGO

KONFERENCJA KS. PROF. WALDEMARA
CHROSTOWSKIEGO

PROGRAM DNIA SKUPIENIA 16.09.2017

10.00–10.55

Adoracja Najświętszego Sakramentu,
Sakrament Pokuty i Pojednania

11.00–11.45

Konferencja ks. prof. Waldemara Chrostowskiego:
Opatrzność Boża w świetle Pisma Świętego

12.00

Msza Święta

13.00

Składanie Intencji Dziękczynienia i Zawierzenia
Opatrzności Bożej

13.30

Możliwość zakupienia posiłku w punkcie cateringowym

Bardzo serdecznie dziękuję Księdzu Proboszczowi za zaproszenie oraz wiele miłych, dobrych i ciepłych słów, które powiedział. Bardzo serdecznie witam wszystkich Darczyńców.

Niezwykła okoliczność spotkania w Świątyni Opatrzności Bożej jej Darczyńców to dla mnie prawdziwy zaszczyt. Kto to jest Darczyńca? To człowiek, który czyni dary, a więc człowiek o hojnym sercu. Zanim cokolwiek powiem na dzisiejszy temat, pragnę zatem wszystkim Paniom i Panom najserdeczniej podziękować za ogromny wkład – wkład serca, lecz także modlitwy i funduszy – w budowę Opatrznościowego Dzieła, w którym dzisiaj się spotykamy.

Mówiąc o Opatrzności, znajdujemy się w Świątyni Opatrzności Bożej – trzeba się więc zastanowić, czym jest Opatrzność Boża. Co na jej temat mówi Pismo Święte, czyli słowo samego Boga do nas skierowane i dla nas przeznaczone?

Żyjemy w świecie, który ma bardzo długie dzieje. Naukowcy starają się tych dziejów, a także budowy świata i jego przyszłości, na rozmaite sposoby dociekać. Istnieją całe obszary wiedzy i dziedziny nauki rozwijane na uniwersytetach, wyższych uczelniach i w specjalistycznych laboratoriach, gdzie uczeni dociekają tajemnic i zagadek świata, dochodząc do nieoczekiwanych i bardzo zaskakujących wniosków. Rezultaty ich dociekań

*Kto to jest Darczyńca? To człowiek,
który czyni dary, a więc człowiek
o hojnym sercu.*

są przedstawiane w książkach i podręcznikach, a także filmach i rozmaitych programach. O świecie, w którym żyjemy, dowiadujemy się rzeczy zaskakujących i niezwykłych.

Jednak obok tego wszystkiego stawiamy również inne pytania: Jaki jest sens świata, w którym żyjemy? Czy wydarzenia, które przeżywamy, oraz te, które przeżywali nasi przodkowie, mają jakieś ukierunkowanie i sens? Czy ktoś czuwa nad światem? Ktoś, kto nie tylko jest budowniczym świata, ale także jego opiekunem? Czy być może świat i człowiek, a więc i cała ludzkość, są zdani na jakiś przypadek i los, którego nie sposób przewidzieć?

Pismo Święte mówi, że Bóg nie tylko powołał świat do istnienia, nie tylko go stworzył, ale jest w świecie zawsze obecny – nie tylko jako jego budowniczy, lecz również jako jego opiekun, który czuwa nad dziejami świata i ludzkości. Dlatego – obok wydarzeń, które odtwarzają historycy, zapisywanych w podręcznikach – istnieje również historia zbawienia, czyli historia Bożej obecności w świecie. Obecności, która poprzedziła zaistnienie świata i nieustannie światu towarzyszy. A więc świat nie jest zdany na jakąś przypadkowość, bo nie jest dziełem przypadku, lecz ze swoim całym bogactwem, pięknem i złożonością jest dziełem Boga i pozostaje nieustannie pod Jego opieką. Wyraża się ona na dwa zasadnicze sposoby: w harmonii i pięknie świata oraz w Bożej obecności, która znalazła wyraz w historii zbawienia.

OPATRZNOŚĆ BOŻA W DZIELE STWORZENIA ŚWIATA I CZŁOWIEKA

Zatrzymajmy się najpierw na tym, co znaczy Opatrzność Boża, która znalazła wyraz w stworzeniu i podtrzymywaniu świata

w istnieniu. Znamy opowiadanie o stworzeniu świata zapisane w pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju, czyli na samym początku Pisma Świętego. Bóg stwarzał świat przez sześć dni, a siódmego dnia odpoczął. Odpoczynek Boga jest zarazem zapowiedzią i zobowiązaniem do naszego odpoczynku, do tego, by pracę łączyć z odpoczynkiem. Odpoczynek nie jest bezczynnością, lecz czasem przeznaczonym na uwielbienie Boga i dziękczynienie Bogu za to, że stworzył wspaniały świat, w którym żyjemy.

To opowiadanie o stworzeniu świata zostało opracowane tak, że każdego dnia Bóg stwarza nowe dzieła. Przez pierwsze trzy dni przygotowuje „scenę” świata, na której mają się pojawić kolejni „aktorzy”. A ci „aktorzy”, to najpierw rośliny, później ptactwo i ryby morskie, a następnie zwierzęta i w końcu – człowiek. Bóg powołuje świat do istnienia, a jednocześnie składa w świecie moce życia. Posłuchajmy dla przykładu tylko fragmentu:

Potem Bóg rzekł: „Niechaj się zaroją wody od istot żywych, a ptactwo niechaj lata nad ziemią, pod sklepieniem nieba”. Tak stworzył Bóg wielkie potwory morskie i wszelkiego rodzaju pływające istoty żywe, którymi zaroiliły się wody, oraz wszelkie ptactwo skrzydlate różnego rodzaju. Bóg, widząc, że były dobre, pobłogosławił je tymi słowami: „Bądźcie płodne i mnożcie się, abyście zapełniały wody w morzach, a ptactwo niechaj się rozmnaża na ziemi” (Księga Rodzaju 1, 20-22).

Zatem Bóg nie poprzestał na dziele stworzenia, lecz stworzenie staje się punktem wyjścia dla przymiotu Opatrzności Bożej, o czym świadczy dar płodności. Opatrzność Boża znajduje wyraz w podtrzymywaniu daru życia związanego z istotami żywymi – wodnymi i powietrznymi, lecz to samo dotyczy wszystkich innych istot, a także człowieka. Pod koniec tego opowiadania czytamy:

Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył; stworzył mężczyznę i niewiastę (Księga Rodzaju 1, 27).

Człowiek został stworzony jako mężczyzna i kobieta, w czym przejawia się Opatrzność Boża ukierunkowana ku darowi płodności:

Po czym Bóg im błogosławił, mówiąc do nich: „Bądźcie płodni i rozmnażajcie się, abyście zaludnili ziemię i uczynili ją sobie poddaną; abyście panowali nad rybami morskimi, nad ptactwem powietrznym i nad wszystkimi zwierzętami pełzającymi po ziemi” (Księga Rodzaju 1, 28).

Opatrzność Boża jest widoczna w darze życia powierzonym wszystkim istotom żywym i człowiekowi. To, że możemy z daru życia korzystać i go przekazywać, jest niczym innym jak darem Bożym. Właściwą odpowiedzią na piękno stworzenia i jego bogactwo oraz na Opatrzność Bożą widoczną w dziele stworzenia jest dziękczynienie i uwielbienie Boga, które znajduje wyraz przede wszystkim w modlitwie. Księgą modlitwy ludu Bożego – biblijnego Izraela i Kościoła – są Psalmi. Oto Psalm 8, który powinien być naszą modlitwą każdego dnia:

*O Panie, nasz Boże,
jak przedziwne Twe imię po wszystkiej ziemi.
Tyś swój majestat wyniósł nad niebiosy.
Sprawiłeś, że [nawet] usta dzieci i niemowląt oddają Ci chwałę,
na przekór Twym przeciwnikom,
aby poskromić nieprzyjaciela i wroga.
Gdy patrzę na Twe niebo, dzieło Twych palców,
księżyc i gwiazdy, któreś Ty utwierdził:
czym jest człowiek, że o nim pamiętasz,*